

Arrest

nr. 264 299 van 25 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. GARGILI, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers op 9 maart 2020 hadden ingediend in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard. Ze luidt als volgt:

“ Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.03.2020 werd ingediend door :

[...]

en

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 31.03.2017 in België asiel aan. Op 07.05.2019 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan betrokkenen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Betrokkenen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze verwierp het beroep op 05.12.2019.

De duur van de asielpcedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 8 maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen verwijzen naar de problemen die zij zouden gehad hebben in hun land van herkomst, doch zij leggen geen bewijzen voor die staven dat betrokkenen daadwerkelijk problemen zouden hebben gehad in hun land van herkomst. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere verwijzing naar de eventuele problemen die betrokkenen zouden hebben gehad in hun land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verklaren betrokkenen dat mevrouw [...] sinds 2014 lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en zij hiervoor een psychiatrische behandeling ondergaat. Omwille hiervan dienden betrokkenen een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in op 26.12.2017. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 15.02.2018, hen betekend op 01.03.2018. Een tweede aanvraag art. 9ter werd op 19.12.2018 ingediend. Ook deze aanvraag werd ongegrond verklaard en dit op 03.06.2019, hen betekend op 25.06.2019. Op 29.06.2020 dienden betrokkenen een derde aanvraag art. 9ter in dewelke op 09.07.2020 onontvankelijk werd verklaard, hen betekend op 06.08.2020. Betrokkenen leggen momenteel geen recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat mevrouw [...] nog steeds psychiatrische behandeling behoeft, noch leggen zij recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat het omwille van de medische problemen van mevrouw [...] onmogelijk is om te reizen om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de maatschappij, dat zij de maatschappij niet tot overlast zijn, dat zij een blanco strafregister hebben en dat zij op geen enkele wijze in aanraking zijn gekomen met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat zij sinds maart 2017 in België verblijven, dat zij Nederlandse lessen hebben gevolgd, dat zij actief zijn in een Vluchtelingenvereniging, dat zij in het verleden ingeschreven waren bij verschillende uitzendkantoren en op regelmatige basis gewerkt hebben, dat zij

een huis huren en dat zij positieve getuigenverklaringen voorleggen) verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Deze luidt als volgt:

“De heer,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokken is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum”

1.3. Met de derde bestreden beslissing wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op identieke gronden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing die de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart.

Het middel luidt als volgt:

“II.2.1 Het middel bestaat uit een schending van artikel 9bis Vw., van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel én een manifeste beoordelingsfout, doordat verwerende partij ten onrechte de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk heeft verklaard stellende dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

1.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579).

Het bestuur kan tevens slechts een volgens het recht correcte beslissing nemen indien het kennis heeft is van alle voor het te nemen besluit relevante feiten en omstandigheden. Het zorgvuldigheidsbeginsel eist dat het bestuur het nemen van een besluit zorgvuldig voorbereid door er zorg voor te dragen dat de relevante feiten en omstandigheden bij het bestuursorgaan bekend (kunnen) zijn. (zie: H.F.T. PENNARTS, Beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Maklu 2008, 162p.)

Het verzoekschrift 9bis Vw. dat geleid heeft tot onderhavige beslissing is ingediend op 09.03.2020. De bestreden beslissing stelt:

(...)

Op 29.06.2020 dienden betrokkenen een derde aanvraag art. 9ter in dewelke op 09.07.2020 onontvankelijk werd verklaard, heb betekend op 06.08.2020. Betrokkenen leggen momenteel geen recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat mevrouw [...]nog steeds psychiatrische behandeling behoeft, noch leggen zij recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat het omwille van de medische problemen van mevrouw [...]onmogelijk is om te reizen om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

(...)

Hieruit kan afgeleid worden dat verwerende partij op de hoogte was van de medische attesten ingediend voor het verzoek art. 9ter Vw. op 29.06.2020. Bij dit verzoek 9ter Vw. werden de nodige medische attesten neergelegd en verwerende partij is hiervan duidelijk op de hoogte. Desalniettemin stelt verwerende partij dat er geen recente medische attesten voorhanden zijn. Bij de aanvraag 9ter Vw. zijn er echter attesten daterend van maart 2020 (stuk 4). Deze attesten zijn recent gelet op de datum van het verzoek 9bis Vw., namelijk 09.03.2020. Indien verwerende partij bijkomende attesten noodzakelijk vond, had zij verzoekers daarom kunnen vragen.

De kwestieuze attesten hebben te maken met de psychische gesteldheid van verzoekster. Psychische problemen kunnen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvS 17 november 2004, nr. 137.255; RvV 21 december 2009, T.Vreemd. 2010)

Bijgevolg kan vastgesteld worden dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle voor de beslissing relevante feiten. Zij zijn op de hoogte van het laatste verzoek om medische regularisatie (9ter Vw.). Dit laat duidelijk zien dat verwerende partij niet zorgvuldig gehandeld heeft bij het nemen van de beslissing. Verwerende partij had relevante stukken voorhanden voor de behandeling van het verzoek, deze werden echter niet gebruikt.

2.

Het is vaststaande rechtspraak dat de term "buitengewoon" uit het begrip "buitengewone omstandigheden" niet betekent dat het "onmogelijk" moet zijn om een verzoek in het land van herkomst in te dienen, het feit dat het "bijzonder moeilijk is" om dit te doen, is voldoende (zie o.a. RvS 22 maart 1995, nr. 52.347; 4 februari 1999, nr. 78.582; 31 maart 2004, nr. 129.981).

Uit de feiten wordt duidelijk dat het voor verzoekers sowieso bijzonder moeilijk is om een verzoekschrift in te dienen in Kosovo.

Zij verblijven sinds 2017 in België. Ze hebben hier ondertussen werk en hun leven opgebouwd. Een terugkeer om een verzoek in te dienen in het land van herkomst is derhalve weinig redelijk.

Onderhavige procedure kan namelijk uitermate lang duren waardoor verzoekers ook een lange tijd in Kosovo dienen te verblijven. Het is financieel onmogelijk voor verzoeker om een verblijfplaats te vinden voor een verblijf tijdens de procedure, waarvan de duurtijd aanzienlijk lang kan worden.

Bij terugkeer na een eventueel positief antwoord vanwege verwerende partij, dienen verzoekers dan opnieuw een woning en werk te vinden.

Ten slotte heeft lijdt verzoekster aan het post traumatisch stress-stoornis. Ze vertoont automutilatie en heeft psychotische gedachten. Deze aandoeningen hebben hun oorsprong in (seksuele) mishandelingen die zij onderging in Kosovo. Een terugkeer naar de omgeving waar zij haar trauma's heeft opgelopen, zal haar geestestoestand absoluut niet ten goede komen.

Aldus is er sprake van een schending van artikel 9bis Vw. en van de in het middel opgeworpen beginselen, aangezien het weinig redelijk, laat staan zorgvuldig is om te beweren dat verzoekers niet voldoende hebben aangetoond dat er sprake is van buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.1.3. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.1.5. In een eerste middelonderdeel voeren verzoekers aan dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld, aangezien ze geen rekening heeft gehouden met alle voor de beslissing relevante feiten, meer bepaald met de medische attesten betreffende verzoekster aangevoerd bij de laatste aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen dat de verwerende partij op de hoogte was van de medische attesten van maart 2020 over de psychische problemen van verzoekster die werden ingediend bij de aanvraag op grond van artikel 9ter op 29 juni 2020. Verzoekers verwijzen hierbij naar stuk 4 bij het verzoekschrift. Verzoekers menen dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9bis bijgevolg wel beschikte over recente medische attesten over verzoeksters situatie, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft.

De verwerende partij stelt hierover het volgende in de bestreden beslissing:

“Verder verklaren betrokkenen dat mevrouw [...] sinds 2014 lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en zij hiervoor een psychiatrische behandeling ondergaat. Omwille hiervan dienden betrokkenen een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in op 26.12.2017. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 15.02.2018, hen betekend op 01.03.2018. Een tweede aanvraag art. 9ter werd op 19.12.2018 ingediend. Ook deze aanvraag werd ongegrond verklaard en dit op 03.06.2019, hen betekend op 25.06.2019. Op 29.06.2020 dienden betrokkenen een derde aanvraag art. 9ter in dewelke op 09.07.2020 onontvankelijk werd verklaard, hen betekend op 06.08.2020. Betrokkenen leggen momenteel geen recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat mevrouw [...] nog steeds psychiatrische behandeling behoeft, noch leggen zij recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat het omwille van de medische problemen van mevrouw [...] onmogelijk is om te reizen om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De Raad stelt vast dat verzoekers de psychische problemen van verzoekster hebben aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis, maar dit niet hebben gestaafd met concrete bewijzen, zoals

medische attesten. Bovendien stelt de Raad vast dat de psychische problemen van verzoekster reeds onderzocht zijn in de tweede aanvraag op grond van artikel 9ter, ingediend door verzoekers op 19 december 2018. Op 3 juni 2019 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag ongegrond op grond van de vaststelling dat adequate zorg beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Het beroep van verzoekers tegen deze beslissing werd overigens door de Raad verworpen bij arrest nr. 232 971 van 21 februari 2021.

In die optiek is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de aandoening van verzoekster niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid, nu zij geen recente medische attesten voorlegt waaruit zou blijken dat zij nog medische behandeling behoeft enerzijds en evenmin met recente medische attesten werd aangetoond dat het omwille van de medische problemen van verzoekster onmogelijk is te reizen om via de gewone procedure de aanvraag tot verblijf in te dienen. Dit laatste argument is determinerend, nu reeds eerder werd vastgesteld dat verzoekster kan worden behandeld in haar land van herkomst.

Verzoekers halen aan dat psychische problemen weldegelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en trachten het geviseerde motief te weerleggen door te wijzen op de medische attesten m.b.t. verzoeksters situatie die zouden zijn ingediend bij de derde aanvraag op grond van artikel 9ter op 29 juni 2020 en dat de verwerende partij daar ten onrechte geen rekening mee zou hebben gehouden. Zij verwijzen daarbij naar het stuk 4 bij hun verzoekschrift.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij rekening moet en kan houden met stukken die in het kader van een andere aanvraag werden neergelegd dan deze die voorligt, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze 9ter-aanvraag weliswaar is ingediend door beide verzoekers, maar ze slechts is gegrond op de medische situatie van verzoeker, niet op die van verzoekster, en het blijkt niet dat medische attesten over haar situatie werden bijgevoegd. Eén en ander wordt overigens bevestigd door verzoekers zelf: waar zij verwijzen naar hun stuk 4 bij het verzoekschrift moet worden vastgesteld dat de medische attesten in dit bundel betrekking hebben op de medische toestand van verzoeker, en niet op die van verzoekster, zoals verzoekers beweren. Ze doen dus geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen recente medische attesten over verzoekster zijn voorgelegd. De voorgelegde medische attesten over verzoeker zijn verder niet relevant voor de beoordeling van deze zaak, aangezien verzoekers diens medische toestand niet hebben aangehaald in hun aanvraag op grond van artikel 9bis. De verwerende partij kon hier dus geen rekening mee houden. De bewijslast ligt, zoals reeds gesteld, bij verzoekers.

Waar, tot slot, verzoekers nog aanvoeren dat indien verwerende partij bijkomende attesten noodzakelijk vond, zij hen hierom had kunnen vragen, herhaalt de Raad dat de bewijslast bij verzoekers ligt. Ten overvloede kan overigens nog worden gewezen op artikel 9bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk is bepaald dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden.

Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld bij het beoordelen van de vraag of de situatie van verzoekster een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

2.1.6. In een tweede middelonderdeel betogen verzoekers dat het weinig redelijk, laat staan zorgvuldig is om te beweren dat zij niet voldoende hebben aangetoond dat er sprake is van buitengewone omstandigheden, aangezien uit de feiten blijkt dat het voor hen sowieso bijzonder moeilijk is om hun verzoekschrift in hun land van herkomst in te dienen.

Verzoekers wijzen hierbij vooreerst op hun verblijf in België sinds 2017 en het feit dat zij hier ondertussen hun werk en hun leven hebben opgebouwd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de door verzoekers aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt in dat verband vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers moeten derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in hun specifieke geval anders over moet worden gedacht. Door de loutere herhaling van het feit dat ze al sinds 2017 in België verblijven, hier werk hebben en hun leven hebben opgebouwd tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld.

Vervolgens halen verzoekers aan dat het financieel onmogelijk is om tijdens de mogelijke lange duur van de aanvraagprocedure een verblijfplaats te vinden in Kosovo. De Raad stelt vast dat dit element niet is aangehaald in de aanvraag, noch in een actualisatie ervan, en de verwerende partij hier bijgevolg geen rekening mee kon houden. Hetzelfde geldt voor het argument dat verzoekers vervolgens aanhalen, namelijk dat zij bij terugkeer naar België na een eventueel positief antwoord vanwege verwerende partij, opnieuw een woning en werk moeten vinden.

Tot slot wijzen verzoekers opnieuw op de psychische problemen van verzoekster, namelijk haar post traumatisch stress-stoornis, die zijn oorsprong heeft in (seksuele) mishandelingen die zij onderging in Kosovo. Een terugkeer naar de omgeving waar zij haar trauma's heeft opgelopen, zou haar geestestoestand niet ten goede komen.

De Raad verwijst in dat verband naar zijn uiteenzetting in het eerste middelonderdeel.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

2.1.7. Verzoekers hebben niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, namelijk de bevelen om het grondgebied te verlaten. Het wordt als volgt uiteengezet :

“II.2.2 Het middel bestaat uit een schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel, doordat de bevelen om het grondgebied te verlaten in casu een miskennis uitmaakt van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekers verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familielevens te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Dat verwerende partij ook bij het nemen van bestreden beslissingen rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het privéleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers reeds 4,5 jaar in België

heeft ontwikkeld, alvorens te beslissen dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. onontvankelijk is en dat verzoekers zich niet in een buitengewone omstandigheid bevinden om de aanvraag vanuit België in te dienen.

De louter formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoekers op de eerbiediging van hun privéleven en familielevens, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Verwerende partij dient in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. Nergens wordt evenwel een afweging gemaakt tussen de belangen van verzoeker en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissingen aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Immers moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoekers om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor het privéleven van verzoeker.

Het is duidelijk dat verweerster bij het nemen van de bevel om het grondgebied te verlaten geen afdoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekers en de onmogelijkheid van verzoekers om terug te keren naar enig ander land om vandaar uit een aanvraag in te dienen.

De vernietiging van de bestreden beslissingen, is dan ook op zijn plaats.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. Verzoekers betogen dat de verwerende partij bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen afdoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekers, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, en hun onmogelijkheid om terug te keren naar enig ander land om vandaar uit een aanvraag in te dienen. Verzoekers wijzen hierbij op de afwezigheid van een belangenafweging *tussen de belangen van verzoekers en die van de staat* in de motivering van de bestreden beslissingen.

De Raad wijst erop dat de bevelen om het grondgebied te verlaten werden voorafgegaan door de eerste bestreden beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf. In deze beslissing heeft de verwerende partij een onderzoek gevoerd naar de vraag of er elementen werden voorgebracht die een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland in de weg zouden staan. Zij heeft daarbij geoordeeld dat dat niet het geval is voor wat betreft de elementen inzake de integratie van verzoekers, nu deze raken aan de gegrondheid van de aanvraag, en niet aan de ontvankelijkheid ervan. Aldus werd wel degelijk rekening gehouden met het vermeende privéleven van verzoekers alvorens de bevelen om het grondgebied te verlaten werden uitgevaardigd, maar werd dit niet weerhouden als beletsel om tijdelijk terug te keren.

Eén en ander is in lijn met de rechtspraak van het EHRM, volgens dewelke staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoekers tonen niet aan waarom een tijdelijke terugkeer in hun specifieke geval alsnog een schending zou opleveren van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er daarbij op dat aangezien verzoekers geen duurzaam verblijfsrecht hebben gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om hen op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij hun privé- leven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Zoals terecht in de eerste bestreden beslissing werd gesteld, wisten verzoekers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Verzoekers konden er dus niet op vertrouwen dat hun eventuele professionele en sociale relaties die zij tot heden opbouwden, zouden resulteren in een positieve verplichting voor de overheid.

De Raad stelt vast dat verzoekers, door louter te verwijzen naar de duur van hun verblijf in België tijdens dewelke zij een privéleven zouden hebben opgebouwd, niet aantonen dat zij zich in uitzonderlijke omstandigheden bevinden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden veroorzaken bij terugkeer. De verwijzing naar de ingrijpende gevolgen die zij zouden ondervinden, in algemene bewoordingen zonder meer, of het feit dat zij alles zouden moeten achterlaten, volstaat gelet op al het voorgaande niet.

Mede gelet op het feit dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om België binnen te komen nadat verzoekers zich in regel hebben gesteld door vanuit het buitenland aan te vragen om gemachtigd te worden tot een verblijf in België, tonen verzoekers geen disproportionaliteit aan in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze bepaling is dus niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers tonen, tot slot, niet aan welk belang zij hebben bij de vaststelling dat in de bevelen om het grondgebied niet uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM. Zij hadden in hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nergens gewezen op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, en verder is gebleken om welke reden de verwerende partij heeft geoordeeld dat hun integratie en dus hun privéleven een terugkeer niet in de weg zouden staan.

Zoals hiervoor is gebleken hebben zij zich tegen deze beoordeling kunnen verweren, ook in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Samengevat maken verzoekers en schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. De bestreden beslissingen zijn afdoende gemotiveerd en er werd niet aangetoond dat zij niet zouden zijn genomen conform de geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS